

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 192/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného JUDr. Dušanom Antolom, advokátom, Krivá 23, Košice, proti postupu a rozhodnutiam orgánov verejnej moci „v súvislosti so zásahom do majetkových práv a do pokojného užívania rekreačnej nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ]“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami orgánov verejnej moci „v súvislosti so zásahom do majetkových práv a do pokojného užívania rekreačnej nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a aby mu priznal primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že táto sa týka zásahu do „pokojného užívania nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ], ktorú sťažovateľ užíva spolu s manželkou - vlastníčkou rekreačnej nehnuteľnosti.“. Podľa sťažovateľa nejde o bežný susedský spor, ale o prípad „gradujúceho a dlhodobo eskalujúceho nátlaku a útokov zo strany suseda (p. [REDAKOVANÉ], spolu s [REDAKOVANÉ]), ktoré vyvrcholili úmyselným poškodením elektrickej prípojky – technického diela (inžinierskej siete), ktoré bolo funkčné vyše 30 rokov.“. Orgány verejnej moci nereagovali preventívne (stavebný úrad, obec) a ani represívne (polícia, prokuratúra), čo predstavuje ústavnoprávny rozmer veci.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vymedzil rozhodujúci skutkový stav v rozpätí rokov 1990 až 2025. Elektrická prípojka v lokalite bola zriadená pri vytvorení danej rekreačnej lokality a bola funkčná minimálne od roku 1990. Sťažovateľ s manželkou nadobudli rekreačnú chatu v roku 1997, v danej lokalite sa zdržiavali od roku 1996. V lokalite bol pokojný a nekonfliktný stav až do príchodu nového suseda v roku 2021, keď susedné parcely nadobudli p. [REDAKOVANÉ] a p. [REDAKOVANÉ], čo viedlo k zásadnej zmene pomerov (vyhrážky, urážky, vykrikovanie, nátlakové správanie, zásahy do majetkových pomerov). K zmene správania p. [REDAKOVANÉ] došlo niekedy v apríli 2021, hoci dovtedy s ním mal sťažovateľ korektný a vecný vzťah. Incidents napokon vyústili do snahy p. [REDAKOVANÉ] poškodiť a znefunkčniť elektrickú prípojku, resp. do opakovaného vypínania elektriny, keď elektrické vedenie vedie cez parcelu p. [REDAKOVANÉ].

4. Manželka sťažovateľa v stavebnom konaní vedenom obcou [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „stavebný úrad“) pod č. 287/2021–Sv podala 14. decembra 2021 písomné upozornenie a námietky, pričom stavebný úrad upozornila na existenciu elektrickej prípojky vedenú cez parcelu č. 208 a žiadala jej presnú identifikáciu, vytyčenie v teréne a ochranu pred poškodením. Sťažovateľ sa domnieva, že týmto spôsobom boli orgány verejnej moci upozornené na riziko zásahu a mali prijať preventívne opatrenia, čo sa však nestalo. Stavebný úrad vydal stavebné povolenie z 24. januára 2022, ktoré obsahovalo všeobecné formulácie o potrebe vytyčenia inžinierskych sietí a ochrany cudzieho majetku, avšak reálne nedošlo k účinnému vyriešeniu námietok manželky sťažovateľa a k odstráneniu rizika zásahu. Okresný úrad Košice – odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-KE-OVBP2-2022/017072-002 z 11. apríla 2022 stavebné povolenie zrušil pre nedostatočne zistený skutkový stav. Orgány verejnej správy nevykonali riadne skutkové zistenia už v stavebnom konaní, žiaden štátny orgán neprijal účinné opatrenia na ochranu existujúcej prípojky. Preventívna fáza bola neúčinná, čo viedlo k následnému vzniku škody. Zo strany p. [REDAKOVANÉ] gradovalo nátlakové správanie (napr. púšťaním hlasnej hudby približne 13 hodín denne a pod.) a vyústilo do opakovaného vypínania elektriny v rozvodnej skrinke a do poškodenia prípojky. Sťažovateľ sa domnieva, že tieto zásahy vykonal p. [REDAKOVANÉ], čo malo vyplývať z vyjadrení niektorých svedkov, prípadne zo stôp v snehu a pod. V auguste 2023 mal sťažovateľ verbálny konflikt s p. [REDAKOVANÉ], čo viedlo k fyzickému prerušeniu štyroch vodičov a výpadku elektriny. Fyzické prerušenie vodičov potvrdili 25. augusta 2023 zamestnanci Východoslovenskej distribučnej, a.s. (ďalej len „VSD“). Podľa sťažovateľa tento dôkaz mal byť základom pre „trestné zisťovanie“ polície aj v podobe lokalizovania miesta poškodenia, vypočutia technikov VSD a pod., k čomu však nedošlo.

5. Uvedeným zásahom došlo k zásahu do majetkovej sféry sťažovateľa, nemožnosti riadneho užívania rekreačnej nehnuteľnosti, psychickej nepohode, právnej neistote a taktiež ku škode spočívajúcej v nákladoch na opravu elektrickej prípojky.

6. Osobnostný profil p. [REDAKOVANÉ] dokresľujú aj jeho konflikty s ďalšími osobami z uvedenej lokality ([REDAKOVANÉ]), z ktorých niektoré incidenty mali byť riešené políciou v [REDAKOVANÉ]. Policajti teda mali možnosť vypočuť aj tieto osoby, čo však neurobili. Vo veci trestného oznámenia rozhodli „od stola“, nevykonali žiaden výjazd, obhliadku miesta činu a ani dokazovanie na mieste samom, čo svedčí o formálnom a arbitrárnom postupe. Existuje možnosť presne lokalizovať miesto poškodenia vodičov, čo by bolo relevantné pre riadne zistenie skutkového stavu, nič z toho však polícia nevyužila.

7. Podľa sťažovateľa „*Uznesenie ČVS: ORP-478/BI-KS-2025 z 08.08.2025 je problematické preto, že nie je výsledkom vyšetrenia, ale výsledkom absencie vyšetrenia. Polícia nevykonala minimálne úkony, ktoré v takomto prípade predstavujú štandard...*“. Ide teda o formalistický postup polície, čím bolo porušené aj právo na účinnú ochranu práva.

8. Sťažovateľ ďalej uvádza, že úlohou prokuratúry „*je plniť korektívnu funkciu voči postupu polície. V predmetnej veci však OP Košice-okolie uznesením sp. zn. I Pn 351/25/8806-6 zo dňa 17.09.2025 iba potvrdila policajné uznesenie bez odstránenia deficitu skutkového zisťovania.*“.

9. Z ústavnoprávneho hľadiska sťažovateľ tvrdí, že štát nezabezpečil ochranu majetku pred predvídateľným zásahom tretích osôb, čím bolo porušené základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Zásah do elektrickej prípojky je priamym zásahom do majetkovej sféry sťažovateľa, pričom príslušné orgány nezabezpečili preventívnu ochranu vlastníckeho práva a polícia a orgány prokuratúry nevykonaním účinného vyšetrovania nezabezpečili riadnu následnú ochranu. V dôsledku absencie účinného prostriedku nápravy bolo porušené základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Obec odmietla konať (§ 5 Občianskeho zákonníka), stavebný úrad nekonal preventívne a nekontroloval opatrenia a polícia a prokuratúra odmietli vec bez účinného objasnenia, čím bol sťažovateľ ponechaný bez účinného prostriedku nápravy. Došlo tak k reálnemu odňatiu prístupu k právu na súdnu a inú právnu ochranu. K porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy došlo pre arbitrárnosť a extrémny formalizmus pri odmietnutí veci bez vyšetrovania. Záver o nepreukázaní skutku je výsledkom absencie dokazovania a vedie k „*prostrediu právnej neistoty.*“. Konanie orgánov verejnej moci bolo poznačené extrémnym formalizmom a absenciou snahy o zistenie skutkového stavu, čím došlo k porušeniu „*práva na spravodlivé konanie – čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR*“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 43 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 45 zákona o ústavnom súde, ako aj náležitosti ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. a), b) a d) zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

12. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak.

13. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne

skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

14. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom teda je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, t. j. takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

15. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

16. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

17. Sťažovateľ v prvom rade nejednoznačne vymedzil toho, kto podľa neho porušil jeho základné práva a slobody, a nejednoznačne vymedzil právoplatné rozhodnutia, opatrenia alebo zásahy, ktorými podľa neho mali byť porušené jeho základné práva a slobody. Ústavná sťažnosť sťažovateľa nie je ani dostatočne určito a zrozumiteľne odôvodnená.

18. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že „*postupom a rozhodnutiami označených orgánov verejnej moci došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru*“ a aby „*zrušil napadnuté rozhodnutia*“.

19. Sťažovateľ v časti III ústavnej sťažnosti s názvom „*Napadnuté akty a postupy orgánov verejnej moci*“ uvádza: „*1) Uznesenie OO PZ Bidovce, ČVS: ORP-478/BI-KS-2025 zo dňa 08.08.2025 (odmietnutie veci). 2) Uznesenie OP Košice-okolie sp. zn. 1 Pn 351/25/8806-6 zo dňa 17.09.2025 (zamietnutie sťažnosti). 3) Oznámenie GP SR o postúpení veci KP Košice sp. zn. IV/1 Gn 603/25/1000-3 (doručené 30.12.2025). 4) Stavebné povolenie Obce [REDAKOVANÉ] č. 287/2021-Sv zo dňa 24.01.2022; rozhodnutie odvolacieho orgánu OU-KE-OVBP2-2022/017072-002 zo dňa 11.04.2022. 5) Nečinnosť/odmietnutie konať Obce [REDAKOVANÉ] pri ochrane pokojného stavu (§ 5 OZ), vyjadrené aj odpoveďou č. 211/2025 zo dňa 30.07.2025. 6) Súvisiace podania sťažovateľa: trestné*

oznámenia 07.07.2025 a 08.07.2025, doplnenia a návrhy vyšetrovacích úkonov; doplnenie k výsluchu z 30.07.2025.“

20. Sťažovateľ vymedzením v časti III ústavnej sťažnosti združuje individuálne právne akty vydané v stavebnom konaní, tvrdenú nečinnosť obce pri ochrane proti zrejmemu zásahu do pokojného stavu v zmysle § 5 Občianskeho zákonníka a taktiež rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s jeho trestným oznámením. Vecne sa tieto rozhodnutia a postupy vzťahujú na tú istú skutkovú okolnosť (skutkový dej), ale z hľadiska právneho a ústavného je proti týmto postupom a rozhodnutiam prípustný iný druh právnych prostriedkov nápravy. Napríklad pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v stavebnom konaní, existuje proti týmto rozhodnutiam možnosť domáhať sa nápravy v systéme správneho súdnictva. Sťažovateľ k tejto okolnosti neuvádza žiadnu argumentáciu.

21. Obdobne sťažovateľ v bode III ústavnej sťažnosti uznesenie polície z 8. augusta 2025 vymedzuje ako „odmietnutie veci“. Ďalej v odôvodnení ústavnej sťažnosti nijak bližšie nešpecifikuje výrok rozhodnutia v danej veci. Z priloženej prílohy vyplýva, že uznesením ČVS: ORP-478/BI-KS-2025 z 8. augusta 2025 poverený príslušník Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice-okolie odovzdal vec príslušnému orgánu na prejednanie priestupku vzhľadom na to, že zistené okolnosti nenasvedčovali spáchaniu trestného činu. Z vymedzeného teda vyplýva, že poverený príslušník Policajného zboru postúpil vec na prejednanie priestupku. V danej veci teda malo nasledovať konanie a prípadne aj rozhodnutie vo veci podozrenia zo spáchania priestupku. O týchto okolnostiach sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza nič.

22. Z priloženej prílohy tiež vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením č. k. 1 Pn 351/25/8806-6 zo 17. septembra 2025 zamietol sťažnosť sťažovateľa a akceptoval uznesenie policajta o odmietnutí prvotného trestného oznámenia.

23. Sťažovateľ v bode III ústavnej sťažnosti vymedzuje, že táto smeruje aj proti oznámeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o postúpení veci Krajskej prokuratúre v Košiciach. V odôvodnení ústavnej sťažnosti ale sťažovateľ nič neuvádza o tom, či proti uzneseniu prokurátora okresnej prokuratúry využil nejaký opravný prostriedok, a nijak ani obsahovo nevymedzuje oznámenie generálnej prokuratúry a ani ho nijako nenamieta, teda netvrdí a ani nepreukazuje ústavný nesúlad tohto oznámenia.

24. Z priloženého oznámenia prokurátora generálnej prokuratúry zo 6. októbra 2025 vyplýva, že sťažovateľ 26. septembra 2025 doručil generálnej prokuratúre podanie – podnet na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry a „*zváženie zlúčenia s trestným oznámením*“, ktorým okrem iných žiadal preskúmať rozhodnutie okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu povereného príslušníka Policajného zboru. Prokurátor generálnej prokuratúry sťažovateľovi oznámil, že podanie postúpil krajskej prokuratúre ako vecne a miestne príslušnej prokuratúre na prijatie opatrení. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nič neuvádza o prípadnom postupe krajskej prokuratúry v danej veci a o prijatých opatreniach.

25. Danú nejednoznačnosť ešte umocňuje aj rozsah, v ktorom sťažovateľ splnomocňuje svojho právneho zástupcu, keď z priloženého plnomocenstva vyplýva, že advokáta splnomocňuje „*vo veci ústavnej sťažnosti proti uzneseniam ORPZ v Bidovciach, ČVS: ORP-478/BI-KS-2025 a ČVS: ORP-487/BI-KS-2025 zo dňa 8.8.2025 a uzneseniam Okresnej prokuratúry v Košiciach okolie a Krajskej prokuratúry v Košiciach...*“.

26. Sťažovateľ teda v ústavnej sťažnosti nejednoznačne vymedzil orgány a rozhodnutia alebo postupy a zásahy, ktorými mali byť porušené jeho práva podľa ústavy a dohovoru. Nie je úlohou ústavného súdu hádať alebo usudzovať skladaním textu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ktoré rozhodnutia a ktorých orgánov verejnej moci sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou zamýšľal napadnúť a z akých konkrétnych dôvodov. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil 20 príloh, medzi ktorými okrem jeho podaní sú rôzne rozhodnutia a prípisy (oznámenia) rôznych orgánov verejnej moci a obce. Jednoznačné vymedzenie porušovateľa a rozhodnutia, postupu alebo opatrenia je vecou sťažovateľa a osobitne jeho právneho zástupcu uplatnením inštitútu povinného právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd svojou činnosťou nemôže nahrádzať poskytovanie kvalifikovaných úkonov právnej služby advokátom jeho klientovi.

27. V neposlednom rade sťažovateľ v súhrne v ústavnej sťažnosti namieta, že v jeho právnej veci rozhodovali príslušné orgány (osobitne polícia a prokuratúra) bez dostatočného zistenia skutočného stavu, bez náležitého šetrenia veci a bez vykonania náležitého dokazovania. Túto argumentáciu však len veľmi všeobecne a nejednoznačne pretavuje do ústavnoprávnej argumentácie. Na jednej strane namieta, že porušovatelia sa nezaoberali dostatočne jeho vecou, na druhej strane nič netvrdí a ani nepreukazuje, čo sa týka postupu iných orgánov, ktorým bola daná právna vec postúpená (napr. na prejednanie priestupku, na prijatie opatrení krajskou prokuratúrou), čo má nepochybne relevanciu, čo sa týka tvrdenia, že sťažovateľovi nebola poskytnutá náležitá iná právna ochrana v zmysle napr. čl. 46 ods. 1 ústavy.

28. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že nevyhnutným predpokladom úspešnosti argumentácie odôvodňujúcej porušenie práv zaručených ústavou alebo dohovorom je to, že táto (argumentácia) už sama osebe disponuje materiálным obsahom, teda že je spôsobilá ako dôsledok vyvolať záver o porušení označených práv sťažovateľa v zmysle určitého negatívneho následku na sťažovateľa, ktorý sa o ústavnú ochranu v konaní o ústavnej sťažnosti uchádza. Len týmto spôsobom sa totiž zabezpečí požiadavka účinnej ochrany základných práv a slobôd v materiálnom zmysle. Zmyslom a účelom konania o ústavnej sťažnosti totiž nemôže byť len formalistické preskúmanie dodržania zákonných ustanovení zo strany orgánu verejnej moci.

29. Požiadavka materiálneho obsahu argumentácie namietajúcej porušenie základných práv alebo slobôd plynule nadväzuje na už stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou zaručeného základného práva (IV. ÚS 100/2013). Pokiaľ by to tak nebolo, ústavný súd by sa vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (alebo iných orgánov verejnej moci) v podstate situoval do pozície opravnej inštalcie preskúmajúcej zákonnosť, a nie ústavnosť postupu či rozhodnutia všeobecného súdu (alebo iného orgánu verejnej moci), ktorou (opravnou inštalciou) zásadne v podmienkach Slovenskej republiky nie je (I. ÚS 445/2023).

30. Za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (návrhu na začatie konania) podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na ich kľúčovú (esenciálnu) povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že označené nedostatky zákonom ustanovených náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

31. Pretože ústavná sťažnosť neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu